

Utilbørligt.

Paa Paladsteatret — et Filmsteater i København — spilles for Tiden et Skuespil, som kaldes: »Blade af Satans Bog«. Under denne noget markskrigriske Titel foreviser man bl. a. væsentlige Stykker af Jesu Lidelsehistorie, saa som Bønnen i Getsemane og Fængslingen, samt tillige Indstiftelsen af den hellige Nadver. Jesus spilles af en Skuespiller, der bevæger sig meget langsomt og afmaalt og er iført en mærkelig Dragt, der nærmest minder om Præsternes Messedragter, men iøvrigt lige saa lidt som det meste af den øvrige Forestilling har noget med de virkelige Forhold i Jerusalem omkring Aar 30 at gøre.

Naar den ældste Kirke (efter at Hedningerne var begyndt at strømme til den) fejrede Nadveren, lød det forud fra Kordøren: »Procul, o procul este profani.« Ordene betød, at Hedningerne nu skulde gaa — og de gik selvfølgelig. Man vilde nemlig dengang ikke vanhellige (profanere) Kirkens allerhelligste, Nadveren, ved at lade vanhellige Mennesker være til Stede, medens den holdtes. Og nu foreviser man dens Indvielse paa Film og lader en Skuespiller »agere« Jesus Kristus, Guds Søn.

Saa vidt vi ved, har Filmen ogsaa været opført i England; men der forbød man simpelthen at fremstille Jesus, og dermed bortfaldt alle de forargelige Scener. I England har man endnu saa megen Ærbødighed tilbage for det hellige, at man ikke vil tillade, at der gøgles offentligt med det.

Det har vi altsaa ikke i Danmark. Her bryder man sig ikke det fjerneste om, at man saarer alle troende Mennesker paa det dybeste. Det er sagtens det, man kalder Fordomsfrihed, Aandsfrihed, m. m. Man kan jo ogsaa efter Paladsteatrets Mønster kalde det et Blad af Satans Bog.

Kan vi komme dybere ned i denne Henseende? Ja, der er endnu et lille Skridt tilbage, inden Bunden er naaet. Det næste Skridt er nemlig, at hvad

der i denne Film kun er synligt og læseligt, føres hørligt frem paa et af de rigtige Teatre, eller at man i et Skuespil udfører en Daab i Faderens, Sønnens og Helligaandens Navn.

Men saa tror vi ogsaa, at Bunden er naaet. Vi ved ikke, om nogen tænker paa at gøre dette Skridt, men det ser i hvert Fald ikke ud til, at hverken Censor eller nogen anden Myndighed vil hindre, at det bliver gjort. Menigheden har hidtil tiet og taalt, men mon den nu ogsaa kan blive ved dermed. Det vilde være meget mærkeligt, om den kunde. Man fristes til at tro, at de Myndigheder, der staar i Spidsen for den Folkekirke, som Staten dog ifølge Grundloven tager sig særligt af, ikke agter ret meget paa dens Tarv. Ellers vilde de dog vel kunne faa Censor rusket vaagen til at forstaa, at en saadan gudsbespottelig Legen med dens dyreste Helligdomme ikke er tilladelig. Og saa er det jo endda ikke det særlig evangelisk-lutherske, det i denne Sag er gaaet ud over, men det grundkristelige, det for alle kristne Samfund fælles. Vi har kun eet Ord til at betegne denne Forestilling med. Vi kalder det oprørende. Det er oprørende, at der findes Mennesker, som har villet spille disse Roller, og dobbelt oprørende, at det etter her har vist sig, at Danmark er et Land, hvor man kan gøre, hvad man vil, blot man gør det, selv om det drejer sig om Bespottelse af det helligste.

Vi er selvfølgelig forberedt paa, at man vil sige, at noget saadant er gjort før og henvise f. Eks. til Oberammergau. Men for det første er den Indvending, at det er gjort før, jo kun den samme, som alle Overtrædere alle Dage har brugt, og for det andet er det ganske meningsløst at sammenligne denne Film, der er en slet og ret Forlystelse, med de naive Passions-skuespil, som i alt Fald fra først af var dyb religiøs Alvor, selv om den her havde iklædt sig en for os utiltalende Form; thi her i Landet er vi ikke naive som de sydligere Landes Katolikker. Vi maa derfor bede os fritaget for denne Form for Gudsbespottelse.